

Preek over Psalm 84 'verlangen naar God'

Die Psalm die we net gelezen hebben gaat over een gelovige Israëliet uit de tijd van het Oude Testament. De schrijver van deze psalm gaat drie keer per jaar naar de tempel om God te ontmoeten. En hoe intensief hij dat beleeft blijkt wel uit de Psalm: hij gaat uit z'n dak. *Hoe lieflijk zijn Uw woningen, HERE van de legermachten. Mijn ziel verlangt, ja, bezwijkt zelfs van verlangen.*

Hij smacht naar de ontmoeting met God in de tempel. En dat is meteen ook een spiegel voor ons. Hoe is dat nu eigenlijk bij onszelf, hoe is dat bij mijzelf? Verlang ik naar God? Houd ik echt van God? En houd ik ook echt van de gemeente, het Nieuwtestamentische huis van God? Kan ik daar volmondig 'ja' op zeggen?

Ik weet niet wat dit met jou doet als je dit leest, maar soms schaam ik me een beetje. O natuurlijk, ik heb geen hekel aan de kerk en ik hou ook wel van de Here God, maar *smachten* naar God, *smachten* naar de zondagse kerkdiensten, *smachten* naar de bidstond, *smachten* naar de bijbelstudie.... dat is nogal wat! Wat mij betreft een beetje een dubbel gevoel. Aan de ene kant die schaamte: de wetenschap dat het heel vaak niet zo is. We kunnen ons soms zo'n 'prutgelovige' voelen, ons geloof is vaak zo mondjesmaat. Onze gedachten dwalen alle kanten op onder de preek of onder het bidden en zo vaak kiezen we voor de makkelijke weg.

Aan de andere kant wakkert het wel een verlangen aan: eigenlijk is dat wel iets dat ik graag zou willen. Ik zou wel zo willen geloven, zo dicht bij God, zo intens van Hem houden dat ik Hem geen dag kan missen. Een gevoel van heimwee, heimwee dat God die leegte die je ervaart eens en voor altijd gaat opvullen.

Als je mij nu zou vragen wat ik het liefst zou bereiken met deze preek, dan zijn het wel deze twee dingen. Aan de ene kant hoop ik dat er een dieper verlangen naar God zelf mag ontstaan en aan de andere kant, want die twee dingen horen echt onlosmakelijk bij elkaar, een diepe liefde voor Gods huis, de gemeente en dat de preek je mag stimuleren om in gebed betrokken te zijn bij de gemeente.

Heb je wel eens heimwee gehad? Ik kan me herinneren uit de tijd van m'n militaire dienst dat één van de mannen die bij mij in de opleiding zat, het gewoon niet meer volhield vanwege de heimwee. Het was een grote, stoere kerel, een beetje een branie. In het begin toen we allemaal als groentjes binnenkwamen had hij praatjes, hij tapte moppen en maakte zich met z'n babbels niet populair bij de leidinggevende

sergeant. Maar in de loop van de week werd hij kleiner en kleiner. En uiteindelijk werd hij huilend afgevoerd. Heimwee. Heimwee....het niet kunnen missen van de plaats waar je thuishoort.

Ik denk dat heel veel mensen ook in geestelijk opzicht te kampen hebben met een soort heimwee. Het onbestemde gevoel dat je niet thuis voelt in het leven zoals het nu gaat. Een onvoldaan op zoek zijn naar je bestemming, een doel om voor te leven, een plek waar je thuis hoort. Ik zou dit onbestemde gevoel wel 'heimwee naar het verloren paradijs' willen noemen. Heimwee naar shalom, geluk, welbevinden. Een vreemd soort honger naar een hoger doel. Zoals dat 'in den beginne' te vinden was in het paradijs. Adam en Eva wandelden met God, het zat goed tussen hen en hun Schepper, daarbij hadden ze volgens mij een perfect huwelijk, ze vulden elkaar perfect aan, en ondertussen wandelden ze gewoon tussen de wilde dieren alsof het lammetjes waren en vonden heel veel voldoening in het ontwikkelen van die prachtige aarde waarover God hen had aangesteld.

Sinds Adam en Eva na de zondeval het paradijs moesten verlaten is de mens ontheemd. Heeft de mens heimwee naar vroeger. Vroeger toen het nog goed was tussen God en mens. Vroeger toen het nog goed was tussen de mensen onderling. Vroeger toen het nog goed was tussen de mens en zijn leefwereld. Vroeger, toen we nog leefden volgens onze bestemming. Op de een of andere manier missen we dat allemaal. Tenminste, als we eerlijk durven zijn....

Nu kun je dat heimwee op allerlei manieren proberen uit te doven. Je kunt je storten in je studie of je werk. En het is waar, als je maar hard genoeg werkt, dan dooft dat heimwee ook wel een beetje uit. Je kunt je storten in het genot van eten, drinken of sex. En het klopt, als je daar helemaal in op gaat dan lijkt dat gevoel van heimwee te doven. Je kunt je storten in een hobby. En ook dat klopt. Het gevoel van heimwee verbleekt een beetje. Je kunt helemaal opgaan in je verkering of in je vriendschappen. En ook dan kun je het idee hebben dat het heimwee verdwijnt. In het bijbelboek Prediker lezen we hoe koning Salomo geprobeerd heeft in al deze zogenaamde geneugten van het leven voldoening te vinden. Maar zijn conclusie was uiteindelijk: IJdelheid...., lucht en leegte....., surrogaat.....

Al deze oplossingen zijn noodgrepen. Ze voldoen niet. Eigenlijk zijn het afgoden. Ze leiden je 'van-God-af' en vragen alleen maar meer en meer. De kerkvader

Augustinus zei het ooit al: "*Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt in U.*" Augustinus beseftte dat onze bestemming ligt in een liefdevolle relatie met degene die je maakte, je Schepper, die ook de Schepper van het universum is. En zolang die relatie er niet is zal er onrust in ons hart blijven. Een onrust die je misschien een beetje kunt wegstoppen. Maar uiteindelijk is die leegte op geen andere manier op te vullen dan door God zelf!

En weet je wat ik nu zo mooi vind van God. Dat het ook de passie van Zijn hart is om ons mensen weer terug te brengen tot die bestemming. Via FB krijg ik wel eens berichten binnen van kinderen of tieners die vermist worden in ons land. Dat gebeurt best vaak trouwens. Ik stel me voor hoe ouders of verzorgers in paniek lopen te zoeken, overal een naam roepend....afschuwelijk om mee te maken. De onzekerheid, die schrijnende pijn in je hart. Zoals David ooit kermend door zijn huis liep toen hij hoorde van het sterven van zijn zoon Absalom. *Absalom, Absalom.... mijn zoon, mijn zoon*. Dat zelfde gevoel heeft onze Hemelse Vader mee gemaakt toen Hij ons kwijtraakte. Overal liep Hij te zoeken....*Adam waar ben je....Adam waar ben je, ik wil je niet kwijt*. Gods hart gaat uit naar de weggelopen Adam en Eva, Gods hart gaat uit naar de weggelopen 'verloren zoon', Gods hart gaat uit al die mensen die het zicht op Hem zijn kwijt geraakt, Gods hart gaat uit naar jou.

Misschien moeten we dat eerst wel weer eens heel diep tot ons laten doordringen. God zoekt mensen op. Hij weet als geen ander dat we uit onszelf onmogelijk tot onze bestemming kunnen komen. Maar God weet ook dat het voor de mens onmogelijk is om Hem te vinden. God bevindt zich nu eenmaal in een voor ons niet waarneembare dimensie. God is voor ons alleen maar waar te nemen als Hij zelf het initiatief neemt door Zich bekend te maken. En dat is precies wat Hij heeft gedaan. God sprak....profeten hebben die woorden vastgelegd. Een bijbel vol. Naast woorden maakte God ruimte om Hem te ontmoeten. Eerst een tabernakel, later een tempel. Daar haalt God Zijn hart op. Hij geniet met volle teugen als Zijn kinderen samen komen, speciaal voor Hem. En tijdens die bijeenkomsten maakt Hij als het ware iets zichtbaar van zichzelf. In die tempel roken continue de offers. Offers die spreken van genade en vergeving. God zoekt door de Heilige Geest wegen om ons dat aan het verstand te peuteren. Kijk naar die offers en realiseer je dat ik het weer goed wil hebben tussen jou en mij. Daarvoor waren in de oudtestamentische tijd de diensten in de tabernakel en later in de tempel het middel.

En dat was nu ook wat de schrijver van Psalm 84 zo geweldig aansprak. *De HERE zal genade en eer geven, Hij zal het goede niet onthouden aan wie in oprechtheid zijn weg gaat (12)*. Hij verlangt naar die ontmoetingen met God. Hij zou wel dag en nacht in de tempel willen verblijven. Een verlangen dat zo sterk is, dat hij zelfs jaloers is op de vogeltjes die hun nesten maken op en in de muren rondom de voorhof van de tempel. Zelfs de mus, zo'n onopvallend onooglijk klein vogeltje, mag bij God in de tempel wonen. Daar wil de schrijver ook graag zijn. Alles in de tempel spreekt van Gods liefde voor mensen. Gods hart, dat hunkert naar herstel in relatie.

En weet je wat ik nu zo beschamend vind? Deze man ging zo geweldig uit z'n dak. Hij hield van God, hij hield van Gods huis. Maar hij wist nog op geen stukken na wat wij nu allemaal weten. Hij had er geen weet van dat die offers in de tempel eigenlijk alleen nog maar richtingwijzers waren naar dat grote offer van Jezus. Hij had er geen flauw benul van dat God op een dag niet alleen door middel van profeten tot het volk zou spreken, maar dat Hij Zelf in levende lijve zou verschijnen. God werd mens. Dat hebben we met kerst weer gevierd. Hij gaf Zijn hemelse positie op, Hij vernederde zichzelf door één van ons te worden, God werd geboren als zoon van een Joods, ongehuwd tienermeisje. De schrijver van de Psalm wist ook nog niet van de opstanding van Jezus. Dat lag allemaal voor hem nog in de toekomst. En toch was Hij geraakt door Gods liefde. Toen al.

En wij? Hoe is dat bij ons? Worden wij nog geraakt door het feit dat God hunkert naar onze liefde? Al staan wij zo vaak met de rug naar Hem toe. Hij blijft maar aankloppen. En doet ons dat nog wat, dat God bereid was Zijn Zoon te offeren om ons weer voor Zich te kunnen winnen? Onvoorstelbaar, Hij gaf als het ware de hemel leeg. En wat betekent het voor jou dat Jezus is opgestaan uit de dood? Ik weet niet of jij al te maken hebt gehad met het sterven van iemand van wie je houdt, maar wat een verschil of die dood een vijand is waar we allemaal door verslagen worden, of dat die dood een verslagen vijand is! Jezus won van de dood! En voor wie in Hem gelooft is de schuld weg, daar betaalde Jezus voor aan het kruis, en je dood is alleen nog maar het verdwijnen achter een gordijn dat het tijdelijke van het eeuwige scheidt.

Daar mogen we ons nu elke dag in verheugen. Persoonlijk. Natuurlijk, geloof is een persoonlijke zaak. Maar ook samen. Zo heeft God het bedoeld. Ik heb best vaak contact gehad met mensen die zeiden wel te geloven in God, maar niet in de kerk.

Naar mijn mening heeft de bijbel daar een heel duidelijk standpunt in. Dat kan niet!! God is niet los verkrijgbaar. Wie tot geloof komt in Jezus Christus, gaat deel uitmaken van de gemeente. En daar gebruikt de bijbel allemaal verschillende beelden voor die voor zich spreken. Je wordt een schaap van de kudde, je wordt een onderdeel van het lichaam, je wordt een levende steen in de tempel, je wordt een rank aan de wijnstok, je wordt een onderdeel van de bruidsgemeente. En bij al die beelden staat Jezus centraal. Hij is de Herder van de kudde, Hij is het Hoofd van het Lichaam, Hij de hoeksteen van de tempel, Hij is de wijnstok waar de rank aan verbonden is, Hij is de Bruidegom van de bruid. Over al deze beelden voor de gemeente is een heleboel te zeggen, maar duidelijk is dat Jezus en de gemeente onlosmakelijk bij elkaar horen. De gemeente is niet door mensen verzonnen als een mogelijke optie: als je er wat aan hebt dan kun je er wel eens heen gaan. Nee, de gemeente is in de hemel bedacht als een broodnodig middel om het vol te houden. Toen Jezus op aarde verscheen heeft Hij nadrukkelijk gezegd dat Hij de Gemeente zou bouwen (Mt.16:18). En van die wereldwijde Gemeente met een hoofdletter mag een plaatselijke gemeente een onderdeel zijn.

En wat is dan de functie van de gemeente. Er is een functie naar Boven, naar God, naar Binnen, naar elkaar, en naar Buiten, naar de wereld. 3 B's, Boven, Binnen, Buiten.

Bij de eerste B, Boven, denken we aan het aanbidden van God. Er is een verschil tussen danken en aanbidden. Danken doe je voor wat God doet, aanbidden doe je om wie God is. Dit is een heel wezenlijk onderdeel van onze wekelijkse bijeenkomsten. God grootmaken als gemeente. God haalt Zijn hart op als Zijn kinderen Hem aanbidden, ongeacht de muziekstijl. Wie zo maar wegblijft uit een kerkdienst denkt vanuit zichzelf. Ik heb er niet zo veel aan. Dit soort diensten is mijn stijl niet. En dat kan best zo zijn, maar je ontnemt God ook jouw aanbidding, waarin je tegen God kunt zeggen hoeveel je van Hem houdt. En je ontnemt God de kans om tegen jou te zeggen hoeveel Hij van jou houdt.

Bij de tweede B, Binnen denken we aan de betrokkenheid op elkaar. Als één lid van het lichaam lijdt, lijden alle leden mee. We zijn blij met de blijden en wenen met de wenenden. God laat Zijn liefde en zorg heel vaak ervaren door mensen heen. Mensen die ziek zijn hebben hun broeders en zusters vaak keihard nodig. Mensen

met moeite hebben het gebed van de gemeente keihard nodig. Daarom vind ik het hoogmoedig als je denkt het zonder de betrokkenheid van je broeders en zusters af te kunnen. Dat is een trots die gewoon in strijd is met Gods karakter. En het is een gebrek aan naastenliefde als jij je geloofsgenoten zorg en gebed onthoudt door niet mee te leven in de gemeente. De Psalm heeft het in vs. 7 over een dal van dorre moerbeibomen. Bidden voor elkaar is dat we voor elkaar zo'n dor dal tot een oase maken, een dal waar God een bron is waar je kracht en voeding kunt putten. Onze gemeente heeft de goede gewoonte om iedere week een bidstond te organiseren. En iedere eerste hele week van het nieuwe jaar houden we een week van gebed. Een goede gewoonte! We dragen de gemeente aan God op omdat we beseffen dat we niet zonder Hem kunnen. Een gemeente is geen club, een gemeente is een gezin, verzameld rondom de Vader, de Zoon en de Geest. Die Vader vindt het heerlijk als zijn kinderen samenkomen. Als Hij ziet dat z'n kinderen om elkaar geven, met elkaar meeleven en zich inspannen om de relatie met Hemzelf en met elkaar goed te houden. Er waait een frisse wind van de Geest die fouten wegblaast en het liefdesvuur aanwakkert.

Ik geloof dat dit niet zonder gebed voor en met elkaar kan. En mag ik jullie daarom oproepen om mee te doen volgende week. In een gezin kom je niet af en toe bij elkaar om naar elkaars nek te kijken, in een gezin leef je intens met elkaar mee. Weet dat je broers en zussen naar je uitkijken. In het maandblad van januari kunt u wel zien wanneer en waar er een bidstond bij u in de buurt is.

Bij de derde B, Buiten denk ik aan het uitdragen van de Bijbelse Boodschap in de wereld. In Lukas 19:10 zei Jezus het volgende: *de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden*. Jezus kwam naar de wereld om mensen te redden. En bij die reddingsoperatie schakelt Hij iedereen in. Je hebt twee mogelijkheden: of je moet nog bereikt worden met het Evangelie, of je bent ingeschakeld om anderen te bereiken met het Evangelie. Je kunt niet bereikt zijn met het Evangelie, zonder zelf weer ingeschakeld te zijn om anderen te bereiken. De Gemeente wordt ingeschakeld bij een wereldwijde reddingsoperatie. En natuurlijk zullen we de volgende week daar ook voor bidden. Hoe sterker jouw verlangen naar God is, hoe sterker ook je verlangen zal zijn dat anderen Hem leren kennen. Dat is wel een goede toetssteen: raakt het jou dat iemand Jezus niet kent? En als dat niet zo is, zit het dan met je eigen relatie met God wel goed?

We hebben met elkaar gezien hoe de schrijver van Psalm 84 smacht naar God en naar de dienst in de tempel. In die tempel spreken de offers dagelijks van Gods vergevingsgezindheid en genade.

Ik hoop dat jij hem dat nazegt: Wat hou ik van God. Wat hou ik van Jezus. Wat heeft Hij veel opgegeven om mij persoonlijk te redden. En wat hou ik van de gemeente. Dé plek bij uitstek om samen met geloofsgenoten God te eren en Hem groot te maken. Onvoorstelbaar, telkens weer mogen we elkaar wijzen op zijn vergevingsgezindheid en genade!

En dat mag iedereen horen. Binnen en Buiten de gemeente. Bij die God en in Zijn huis is iedereen welkom. Liever één dag bij God dan duizend dagen op een plaats waar Hij niet is.

Gods hart gaat naar je uit. Hij staat op de uitkijk, met Z'n armen uitgespreid.

Zullen we die liefdevolle Hemelse Vader maar zoeken in gebed volgende week. Hij verlangt naar jou en ik hoop dat door deze preek ook jouw verlangen naar God zelf is aangewakkerd.

Amen

Januari 2019
G.P. Hartkamp
Wapenveld